

РЕШЕНИЕ

№ 5642

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5676** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу Решение № 1522/29.04.2022 г., постановено по НАХД № 12634/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 3-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-653/09.08.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, с което за нарушение на чл. 117, ал. 3 във връзка с ал. 2 от ЗППЦК на [фирма], ЕИК:[ЕИК], на основание чл. 221, ал. 8, т. 2 от същия закон е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

С касационната жалба, касаторът поддържа, че необходимата информация е "подадена" и то преди издаването на НП. Допълва, че в случая следва да бъде приложен чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание, [фирма], редовно призован, не изпраща представител. Ответникът по касационната жалба - Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител – юрк. Н., оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Прокурорът от СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Административен съд – София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл.220 от АПК, VI касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при правилно прилагане на закона, поради което не са налице основания за касирането му.

С обжалваното решение въззивният съд е потвърдил наказателно постановление № Р-10-653/09.08.2021 г. на заместник - председателя на КФН, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на [фирма], на основание чл. 221, ал. 8, т. 2 от ЗППЦК за извършено нарушение на чл. 117, ал. 3 във връзка с ал. 2 от ЗППЦК е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв.

В хода на съдебното производство пред СРС са разпитани като свидетели актосъставителите, които са потвърдили изложеното в съставения АУАН.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че с действията си жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение, квалифицирано като такова по чл. 117, ал. 3 от ЗППЦК. Изложени са доводи, че не са налице основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН, именно защото конкретното нарушение не разкрива признаци, които да го отличават по степен на обществена опасност от типичната в сравнение с други нарушения по чл. 117, ал. 3 от ЗППЦК.

Фактическите констатации и правните изводи, формирани от СРС, досежно законосъобразното приложение от страна на административнонаказващия орган се споделят напълно от настоящата инстанция. Това прави излишно тяхното преповтаряне.

При така изложената фактическа обстановка правилно съдът е намерил, че по делото са налице категорични и безспорни доказателства за извършено от касатора нарушение на чл. 117, ал. 3 от ЗППЦК.

Законодателят е поставил по-високи нормативни изисквания към публичните дружества, като специфичен вид търговски дружества, за постигането на по-голямата прозрачност в тяхната дейност. Това е свързано с обстоятелството, че от дейността на тези дружества могат да бъдат засегнати многобройни интереси, тъй като техните акции се търгуват публично и в тях са вложили парите си широк кръг лица. Конкретен израз на изискването за по-голяма прозрачност в дейността им е задължението за публикуване на протоколите от проведени общи събрания на интернет страницата на съответните дружества, а именно в тридневен срок от тяхното провеждане. По този начин се дава публичност на протокола за максимално широк кръг лица, които ще имат възможност да се информират за взетите решения от общото събрание на акционерите, което, от своя страна, повишава доверието на инвеститорите в капиталовия пазар и създава условия за развит и прозрачен капиталов пазар.

В допълнение, следва да се посочи, че изискването за определено активно поведение от страна на публичното дружество е резултат от транспонирането в националното законодателство на норми от Правото на ЕС. В преамбюла на Директива 2004/109/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 2004 г. относно хармонизиране изискванията за прозрачност по отношение на информацията за издателите, чиито ценни книжа са допуснати за търгуване на регулиран пазар, и за изменение на Директива 2001/34/ЕО се посочва, че „...предоставянето на точна, изчерпателна и навременна информация за издателите на ценни книжа изгражда стабилно доверие у инвеститорите и дава възможност да се направи оценка на икономическите резултати и активите на тези издатели. Това подобрява защитата на инвеститорите и ефикасността на пазара. За целта издателите на ценни книжа следва да осигурят необходимата прозрачност за инвеститорите чрез редовен информационен поток“, като „по-добрата хармонизация на разпоредбите от националното законодателство относно периодичните и текущи информационни изисквания спрямо издателите на ценни книжа следва да създадат по-високо ниво на защита на потребителите в Общността“. Целта на даването публичност на информацията за взети решения от общото събрание не е само да информира акционерите в съответното публично дружество. Тя е предназначена за цялата инвеститорска общност, тъй като следва да бъдат информирани всички потенциални инвеститори, които в бъдеще биха могли да закупят акции от капитала на жалбоподателя.

Съдът счита за неоснователно и възражението на касатора за наличието на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в чл. 93, т.9 от НК, чиито разпоредби, съгласно чл. 11 от ЗАНН, са субсидиарно приложими в производствата по налагане на административни наказания, по въпросите за отговорността. Според дефиницията "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Нормата на чл. 28, б. "а" от ЗАНН регламентира, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни за всеки конкретен случай – вид на нарушението, начин на извършването му, вида и стойността на предмета му, вредоносните последици, степента на обществена опасност и т.н., при съобразяване характера и целите на административнонаказателната отговорност.

От събраните по делото доказателства не се формира извод, че извършеното от касатора административно нарушение е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. В конкретния случай, нарушението е установено и след това нарушителят вече е предприел необходимите действия по публикуване на протокола, т.е. не е налице обикновено закъснение при изпълнение на задължението по чл. 117, ал.3 от ЗППЦК, а пълно несъобразяване с нормативно изискване, продължило до констатирането му от контролните органи, близо три месеца след изтичане на тридневния срок, посочен в закона. Предвид гореизложеното и установените факти, съдът приема, че в настоящия случай не са налице предпоставките на чл. 93, т.9 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН,

за определяне на извършеното административно нарушение като маловажно.

Що се касае до възраженията на жалбоподателя, че липсата на публикуван протокол към момента на служебните проверки на КФН, предхождащи издаването на наказателното постановление, се дължала на причина от технически характер /подновяване на изтекъл домейн/, са все обстоятелства ирелевантни, които не могат да санират безспорно установеното нарушение. Още повече, че задължението на публичното дружество за публикуване на протокола от проведеното Общо събрание е било изискуемо далеч преди датата на уведомяване за извършеното нарушение, респ. периода, в който е изтекъл домейна на дружеството.

С оглед изхода на делото, своевременно направеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер, съгласно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя на 150 лева. Както се приема и в Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по тълк. д. № 5/2009 г. на ВАС, възнаграждението следва да се присъди в полза на юридическото лице, в чиято структура се намира представляваният от юрисконсулта административен орган, т.е. в полза на КФН, която има качеството на юридическо лице, съгласно чл.2, ал.3 от Закона за комисията за финансов надзор.

Изложеното до тук налага да се приеме, че обжалваното пред касационната инстанция решение на районния съд е правилно и законосъобразно. При постановяването му не се констатира нарушение нито на материалния, нито на процесуалния закон, и същото като валидно, допустимо и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Воден от горното на основание чл.221, ал.2, пр.1 АПК, Административен съд София – град, VI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1522/29.04.2022 г., постановено по НАХД № 12634/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 3-ти състав.

Осъжда [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 150 лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

